Άτοπα εορτών κατά τον Ιερό Χρυσόστομο (Αρχ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Δεκεμβρίου, 2007

Περιληπτική διασκευή σε μέρος του λόγου του αγίου Χρυσοστόμου που επιγράφεται "Λόγος ταις καλάνδαις".

Κατὰ τὶς μεγάλες γιορτές, γίνεται συναγωνισμὸς τῶν καταστηματαρχῶν ποιὸς θὰ στολίσει καλύτερα τὸ κατάστημά του καὶ ποιὸς θὰ παρουσιάσει τὰ σπεσιαλιτέ του γιὰ τὴ γιορτή, γίνεται ὅμως καὶ συναγωνισμὸς στὰ κέντρα διασκεδάσεως ποιὸς θ’ ἀσχημονήσει περισσότερο. Εἰδικὰ τὶς νουμηνίες (=πρωτομηνιές) καὶ τὴν πρωτοχρονιὰ γλεντοῦν ξέφρενα, γιατί πιστεύουν, ὅτι ἂν περάσουν τὶς μέρες αὐτὲς μὲ ὑπερβολικὰ γλέντια θὰ εἶναι ἔτσι ὅλος ὁ μῆνας καὶ ὁ χρόνος. Ἀναγκάζομαι νὰ πῶ κι ἐγὼ αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «Ἡμέρας παρατηρείσθαι καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς! Φοβοῦμαι μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γάλ. 4,10-11). Ἀνόητο νὰ περιμένει νὰ πάει καλὰ ὁ χρόνος ἐπειδὴ πέρασε καλὰ μιὰ μέρα· ἀνόητο ἀλλὰ καὶ διαβολικό. Ἡ ἁγία Γραφὴ λέγει, ὅτι θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος ὅλο τὸ χρόνο καὶ ὅλη σου τὴ ζωή, ἐὰν κάνεις τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἡ μέρα θὰ εἶναι καλὴ ὄχι ἀπὸ τὴ φύση της, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ δική μας φροντίδα ἢ ἀμέλεια. Ὁ διάβολός μας ἔμαθε νὰ συνδέουμε τὶς μέρες μὲ τὴν εὐτυχία ἢ τὴν κακοτυχία. Διότι ἔτσι ἀδρανοῦμε, καὶ πιστεύουμε στὸ πεπρωμένο, στὴν εἱμαρμένη, στὸ κισμέτ, στὸν ἀπόλυτο προορισμό. Ἐξ ἄλλου στὴν πραγματικότητα, τίποτα δὲν εἶναι κακὸ παρὰ μόνο ἡ ἁμαρτία· καὶ τίποτα δὲν εἶναι καλό, παρὰ μόνο ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ν’ ἀρέσουμε στὸ Θεὸ κατὰ πάντα. Κι αὐτὰ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ χρόνους καὶ καιρούς, ἀλλὰ μὲ τὴ δική μας προσπάθεια καὶ ἄσκηση.
Για τὸ χριστιανό, ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ συνεχῶς, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι μία γιορτή. Κι αὐτὸ πού μας κάνει νὰ γιορτάζουμε συνεχῶς εἶναι ἡ καθαρὴ συνείδηση. Ὅπως λέγει ὁ Παῦλος· «Ὥστε ἑορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρῖας, ἀλλ’ ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας» (Ἀ΄Κόρ. 5,8). Ἂν δὲν ἔχεις καθαρὴ συνείδηση δὲν μπορεῖς νὰ γιορτάζεις. Αἰσθάνεσαι σὰν αὐτοὺς ποὺ πενθοῦν. Ἂν θὲς νὰ ὠφεληθεῖς ἀπὸ τὴ νουμηνία, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ ζήτησε καὶ ὁ νέος μῆνας καὶ ἡ νέα χρονιὰ νὰ εἶναι εὐλογημένη. Σκέψου πὼς τὰ χρόνια περνοῦν καὶ πλησιάζουμε στὸν κριτή. Πῶς θὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε ἂν δὲν εἴμαστε ἕτοιμοι; Μήπως ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς τὸ ψαλμικό· «Ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν μετὰ σπουδῆς» (Ψάλ.77,33). Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῶν ἑορτῶν καὶ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ φτωχὸς νὰ γιορτάζουν τὴ γιορτὴ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Στὸ ξαναλέω· τὸ νὰ παρατηρεῖ τὶς μέρες κανεὶς δὲν εἶναι γνώρισμα τῆς χριστιανικῆς

πίστεως ἀλλὰ τῆς εἰδωλολατρικῆς πλάνης. Ἔχεις γραφεῖ στὴν οὐράνιο πόλη, ἀνέμιξες τὸν ἑαυτό σου μὲ τοὺς ἀγγέλους· ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει φῶς ποὺ νὰ καταλήγει σὲ σκοτάδι, οὔτε μέρα ποὺ νὰ τελειώνει στὴ νύχτα, ἀλλὰ πάντοτε μέρα, πάντοτε φῶς. Ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐξουσιάζει ὁ ἥλιος ἀλλὰ τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἁγιότητα.
Για νὰ δώσεις ποικιλία στὶς ἑορταστικὲς μέρες καὶ νὰ σπάσεις τὴ μονοτονία, φρόντισε νὰ ἔχεις ἀλλαγὴ στὴν ἀρετή, σὲ ποιότητα καὶ ποσότητα. Φρόντισε νὰ ἔχεις ἀλλαγὴ στὸν ψυχικό σου κόσμο, στὴ θέλησή σου, στὴν σταθερότητά σου, φυσικὰ πρὸς τὸ καλύτερο. Τὸ νὰ στολίζεις τὶς ἀγορὲς καὶ τὰ σπίτια, νὰ τὰ φωταγωγεῖς, νὰ ποικίλεις τὸ τραπέζι σου μὲ διάφορα φαγητὰ εἶναι γνώρισμα παιδικῆς ἀνοησίας. Μὴν ἀνάψεις φωτιὰ αἰσθητὴ στὴν ἀγορά, ἀλλὰ ἄναψε φωτιὰ πνευματικὴ στὴ σκέψη σου. Ἄναψε φωτιὰ παραδείγματος καὶ ἀρετῆς ὅπως ζητᾷ ὁ Κύριός μας. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν οὐρανοίς» (Μάτθ.5,16). Μὴ στεφανώνεις τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου, ἀλλὰ ζῆσε κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ δεχθεῖς στὴ κεφαλή σου τὸ στέφανο τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ.
Τίποτα νὰ μὴ γίνετε ἄσκοπα καὶ χωρὶς λόγο, ἀλλὰ ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅλα ἃς γίνονται πρὸς δόξαν Θεοῦ. «Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τί ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποεῖτε». «Καὶ πὼς θὰ φάω καὶ πῶς θὰ πιῶ εἰς δόξαν Θεοῦ;» μπορεῖ νὰ πεῖ κάποιος. Νὰ καλέσεις φτωχοὺς στὸ τραπέζι σου· ἔτσι θὰ ἔχεις τὸν Χριστὸ συνδαιτυμόνα σου. Καὶ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο τρῷς καὶ πίνεις εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν διέταξε μόνο γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ ποτὸ νὰ δοξάζεις τὸν Χριστό, ἀλλὰ γιὰ ὀ,τιδήποτε κάνεις. «Εἴτε τί ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε». Παραδείγματος χάριν τὸ νὰ πᾷς ἔξω ἢ νὰ μείνεις στὸ σπίτι κι αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι εἰς δόξαν Θεοῦ. Καὶ πῶς θὰ καταστεῖ δυνατὸ αὐτό; Ὅταν βαδίζεις πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ὅταν μετέχεις στὴν προσευχὴ καὶ στὸ κήρυγμα, ὅταν πᾷς σὲ νοσοκομεῖο νὰ δεῖς τοὺς ἀρρώστους, ὅταν πᾷς νὰ συμπαρασταθεῖς σὲ μία φτωχὴ οἰκογένεια, ὅταν πᾷς νὰ συμμετάσχεις στὸ πόνο καὶ στὴ λύπη καὶ στὸ πένθος τοῦ ἄλλου, ὅταν πᾷς νὰ ὑπερασπισθεῖς κάποιον ἀδικούμενο κι ἀπροστάτευτο, ὅταν ἐξέρχεσαι στὸ δάσος γιὰ ἀναψυχὴ καὶ θαυμάζεις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τότε ἐξέρχεσαι εἰς δόξαν Θεοῦ. Κι ὅταν πᾷς στὴ δουλειά σου ἢ στὶς κοινωνικές σου ὑποχρεώσεις, καὶ εἶσαι ὁ σωστὸς χριστιανὸς σ’ ὅλες σου τὶς ἐνέργειές σου, καὶ πάλι ἐξέρχεσαι εἰς δόξαν Θεοῦ. Νὰ θυμᾶσαι, αὐτὸ ποὺ λέει τὸ βιβλίο τῆς Σοφίας Σειρὰχ (19,30) στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὅτι «ὁ στολισμὸς τοῦ ἄνδρα καὶ τὸ γέλιο τῶν δοντιῶν καὶ τὸ βάδισμα τοῦ μαρτυροῦν γι’ αὐτόν». Ὅταν πάλι ἀκούσεις ἔξω θορύβους, ἀταξίες, διαβολικὲς παρελάσεις, νὰ εἶναι γεμάτοι οἱ δρόμοι ἀπὸ πονηροὺς καὶ ἀκόλαστους ἀνθρώπους, τότε νὰ μείνεις στὸ σπίτι γιὰ ν’ ἀπαλλαχτεῖς ἀπ’ ὅλα αὐτά, καὶ ἔτσι μένεις εἰς δόξαν Θεοῦ» (Ε.Π.Ε. 31,467-479).
(Πηγή: "ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ")